

Elegija.

Če za lesovi mesec ugasne,
 komaj pod vrbami val vzdrhti;
 če zrumenijo dobrane glasne,
 tiho z vej zadnji ptič zleti;
 če se orel v dalje vzpne jasne,
 trudno oko za njim strmi;
 če glasovi pesmi mro krasne,
 nihče, ah, nihče jih ne vzbudi;
 če ljubav kdaj v srcu ugasne,
 v noč se brez jutra potopi.

Vojeslav Molè.

Beatrice.

Ne iščem te, kjer pod granatami šepečejo fontane
 in v mesečino se gubi drget strasti;
 ne iščem te, kjer pred teboj v škrlatnozlati blesk dvorane
 med rožami spev trubadurjev v mrak ihti.

Ne iščem te, kjer plámeni ognjišča rodnega gorijo
 in smeh otroških ust zveni v gasnoči dan;
 ne iščem te, kjer v celici samotni lilije dehtijo
 in sveta krvaví Ljubav iz tisoč ran.

Med marmornimi stenami te najdem mistične krasote
 na Monsalvaču hrepenenja Parcival,
 v nezemskem carstvu solnčne Večnosti, rojene iz Lepote,
 te najdem, žitja mojega ti sveti Gral.

Vojeslav Molè.

